

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **G. C.**, zast. JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 14, Podbořany, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. OAM-178/LE-LE05-LE26-PS-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2018, č. j. 17 A 8/2018 - 45,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Rudolfu Postlovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v částce 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a současně stanovil dobu trvání zajištění do 4. 4. 2018.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni. Ten rozsudkem ze dne 26. 2. 2018, č. j. 17 A 8/2018 - 45, žalobu zamítl. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce na území České republiky pobýval a pracoval nelegálně. Žádost o mezinárodní ochranu podal teprve v okamžiku, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Jeho žádost krajský soud ve shodě s žalovaným hodnotil jako účelovou. S ohledem na účelovost žádosti krajský soud uzavřel, že v případě žalobce nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (dále také jen „zvláštní opatření“). Námitkám žalobce v tomto směru proto nepřisvědčil.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností. Navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil možnost uložení zvláštních opatření. Podle jeho názoru byly v projednávané věci dány důvody k uložení zvláštního opatření, které by postačovalo k zajištění účasti stěžovatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud nesprávně posoudil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil, jelikož zajištění stěžovatele bylo dne 4. 4. 2018 ukončeno. Současně uvedl, že pro zajištění byly splněny všechny podmínky uvedené v § 46a odst. 1 zákona o azylu.

V.

[6] Nejvyšší správní soud v průběhu kasačního řízení zjistil, že stěžovatelovo zajištění bylo ukončeno dne 4. 4. 2018.

[7] Usnesením ze dne 3. 10. 2018, č. j. 4 Azs 124/2018 - 26, Nejvyšší správní soud řízení přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla zdejší soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“, přičemž tato předběžná otázka byla rozhodující pro další postup ve věci.

[8] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, § 46a odst. 9 zákona o azylu zrušil pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Překážka řízení proto odpadla i přes to, že dosud nebylo rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo řízení přerušeno. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje.

VI.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Ze správního spisu se podává, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 11. 12. 2017, č. j. KRPA-451367-15/ČJ-2017-000022, zajistila stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 11. 12. 2017 v 00:40 hod. Dne 15. 12. 2017 podal stěžovatel v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tím, že si přeje zůstat v České republice, jelikož jsou zde veškeré podmínky pro život. Do Moldavska se vrátit nechce, jelikož tam není práce, a proto se rozhodl zůstat v České republice. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud posoudil nesprávně možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a tudíž i podmínky jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Měl za to, že zvláštní opatření by postačovalo k zajištění účasti stěžovatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[13] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, *„[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže (...) e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.*

[14] Není sporu o tom, že k vydání rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba splnit zákonnou podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. K účelu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) Nejvyšší správní soud v právní větě rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48, uvedl, že jím *„není pouze zabezpečení účasti žadatele v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“* Dále v tomto rozsudku kasační soud vyslovil, že *„[p]ři posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zoblednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“*

[15] Žalovaný se možností uložení zvláštních opatření zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že jejich uložení by ve stěžovatelské případě nebylo účinné. O této neúčinnosti podle žalovaného svědčilo jednak stěžovatelské soustavné nerespektování právního řádu České republiky a jemu uložených povinností (pobýval více než rok na území České republiky neoprávněně, nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie v důsledku uloženího správního vyhoštění, na území České republiky neoprávněně pracoval) a také jeho zcela účelové jednání, kdy v průběhu správního řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců tvrdil, že jeho vycestování a návratu do Moldavska nic nebrání, čeká pouze na to, až mu budou vyplaceny peníze z brigády, aby mohl dobrovolně vycestovat ze země, a následně po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců se snažil svému vycestování zabránit podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost přitom podal teprve tehdy, až se jeho vyhoštění stalo reálným.

[16] Nejvyšší správní soud má s ohledem na uvedené za to, že se žalovaný možností uplatnění zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabýval dostatečně, a to především právě s ohledem na individuální okolnosti stěžovatelského případu.

[17] Z nich je zřejmé, že stěžovatel byl dne 11. 12. 2017 zastaven hlídkou Policie České republiky, která po ztotožnění stěžovatele zjistila, že je veden v evidenci nežádoucích osob, jelikož mu bylo rozhodnutím ze dne 19. 11. 2017, č. j. KRPA-423709-17/ČJ-2017-000022 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Stěžovateli byla stanovena 15 denní lhůta k vycestování, která uplynula dne 4. 12. 2017. Stěžovatel v této lhůtě dobrovolně nevycestoval. Od 5. 12. 2017 stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně a mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z tohoto důvodu byl stěžovatel rozhodnutím ze dne 11. 12. 2017, č. j. KRPA-451367-15/ČJ-2017-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z uvedeného rozhodnutí je také zřejmé, že si stěžovatel byl vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky, avšak neučinil žádné kroky k jeho legalizaci, ani k odjezdu do Moldavska. Stěžovatel také uvedl, že do České republiky přicestoval za prací v roce 2016 a od té na území České republiky nelegálně pracoval. Stěžovatel si byl vědom uloženího správního vyhoštění a tvrdil, že hodlal vycestovat, čekal pouze na peníze z brigády. Ve vycestování mu však nic nebránilo. Nejvyšší správní soud tudíž přitkvá žalovanému, že uvedeným jednáním prokázal stěžovatel neúctu k právnímu řádu České republiky.

[18] Ze správního spisu se dále podává, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu dne 15. 12. 2017 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Stěžovatel žádost odůvodnil pouze tím, že si přeje zůstat na území České republiky, chce zde pracovat a nechce se vrátit do Moldavska. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje i s názorem žalovaného, že existují oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatel podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet. Tomu nasvědčuje také skutečnost, že stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu podal až v okamžiku, kdy byl zajištěn, a uskutečnění správního vyhoštění se pro něj stalo reálným. Do té doby tvrdil, že jeho návratu do vlasti nic nebrání a že hodlá vycestovat.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud tedy dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně (s ohledem na osobnost stěžovatele a jeho pobytovou historii na území České republiky, jak výše popsána) uzavřel, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo v právě posuzovaném případě účinné, a tento závěr také řádně odůvodnil. Vzhledem k předchozí aktivitě a pobytové historii stěžovatele se lze naopak oprávněně domnívat, že v případě, že by nebyl zajištěn, pokusil by se svého cíle, tedy neopuštění České republiky, dosáhnout skrýváním se před orgány veřejné správy, nikoliv spoluprací s nimi.

[20] Kasační soud tedy uzavírá, že žalovaný nepochybil, rozhodl-li podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění stěžovatele, jelikož uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo v případě stěžovatele možné. Krajský soud se proto správně se závěry žalovaného ztotožnil.

VII.

[21] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[23] Stěžovateli byl již v řízení před krajským soudem ustanoven advokát, který jej ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti; odměnu za zastupování a jeho hotové výdaje hradí stát. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka sestává z odměny za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti, ve výši 3.100 Kč, podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a z částky 300 Kč představující náhradu hotových výdajů s tímto úkonem související (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele bude vyplacena uvedená částka z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu